

le
PEDIAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
3620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

EGLUTĖ

1974 RUGSĖJIS

Uždav. P. n. e.

EGLUTĖ

1974 RUGSĖJIS

“Eglutės” redakcija pasilieka sau teisę gautą medžiagą trumpinti ir taisyti pagal savo nuožiūrą. “Eglutėje” talpinamas pasakas bei piešinius prašome kitur nespausdinti be redakcijos leidimo.

turinys

- 3 RUDENĖLI, Samanė
- 4 MĖLYNASIS LIETSARGIS, D. Sadūnaitė
- 8 EŽYS, Z. Gavelis
- 9 LAPUTĖ-SNAPUTĖ, R. Jotvingytė
- 15 VĖJUKAS, R. Jotvingytė
- 16 PIEŠTUKO NUOTYKIAL, V. Morkūnaitė
- 20 JAU ATĖJO, J. Adamonytė
- 21 BIRUTĖS DARŽELIS, I. Regienė
- 27 PAGALVOK!
- 28 VOVERAITĖS GALVOSŪKIS
- 29 KOKS TAVO PASTABUMAS?
- 30 IŠ PIETŲ AMERIKOS
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

piešiniai

- viršelis — J. Paukštienė
Z. Sodeikienė — 3
A. Sruoginienė — 4-6, 7, 8, 20, 21, 25, 26
D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — 9-14
K. Veselka — 15
R. Kupcikevičiūtė — 16-19
P. Osmolskis — 27

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — “The Little Fir” is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription —

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys leidinyje
Prenumerata metams - \$5.00; vieno nr. kaina - \$0.50

RUDENĖLI!

Samanė

Rudenėli plonakoji,
Ką dūmoji, ką dūmoji,
Kai pustai pravėręs lūpas,
Ten, kur vasara dar supas?

Rudenėli plačiakakti,
Visą naktį, visą naktį
Glostė vėjai lapą klevo,
Kol pagelto, parudavo...

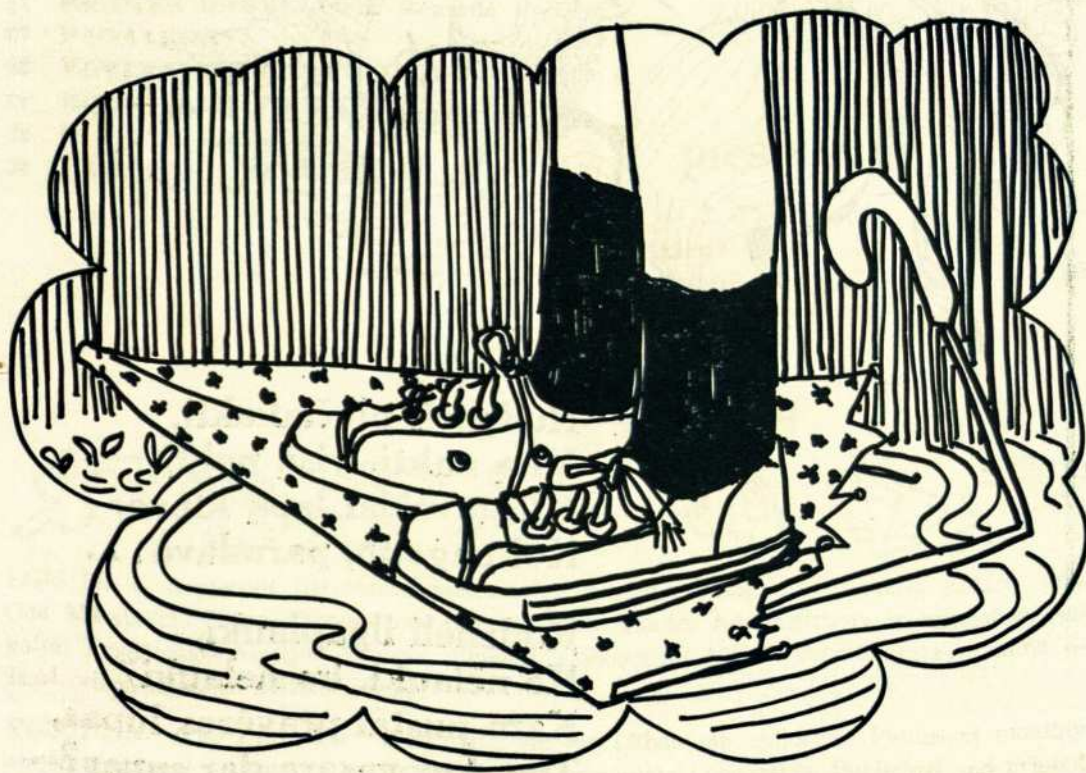
Rudenėli ilgaplauki,
Ko nelauki, ko nelauki?
Kam pustai pravėręs lūpas,
Ten, kur vasara dar supas?

MĖLYNĖS LIETSARGIS

paruošė D. Sadūnaitė

Jam galėjo būti apie vienuolika metų. Pagal amžių, jis buvo nedidelio ūgio. Lyjo. Po šviesiai mėlynu moterišku lietsargiu, jo veidas atrodė išblyškęs.

Belaukdamas autobuso, jis stovėjo ir galvojo: ką močiutė pasakytų, jeigu jis imtų ir numestų šalin tą jo labai nemėgstamą, šviesiai mėlyną, moterišką lietsargį? Ir jis jau įsivaizdavo lietsargį begulintį žemėje. Štai jis — pašautas, mėlynas paukštis.

Žinoma, lietsargio išmesti jis negalėjo. Jis ir močiutė
juk buvo vieni du pasaulyje. Vien dėl to, jog ji rūpinosi
juo, ir nenorėjo kad jis peršlaptų, ji liepdavo jam imti
su savim tą jų vienintėlį, mėlynąjį lietsargį.

Be to, močiutė nežinojo, kaip labai kiti berniukai erzindavo ją mokykloje dėl to lietsargio. Jis jau daug mėliau peršlaptų lietuje, negu laikytų virš savęs tą mėlyną, nublukusį, moterišką lietsargį.

Ašara nuriudėjo jo skruostu. Ir vyras, kuris kartu su
juo laukė autobuso, žvilgtelėjo į ją.

— Na, na jau ir taip užtenka lietaus be ašarojimo, —
jis prašneko į berniuką švelniai.

Berniukas nieko neatsakė, tiktai pasitrynė akis maža,
šalta rankute.

— Kas gi negerai? Kas atsitiko? Papasakok man, —
bendrakeleivis nusišypsojo vaikui.

Galų gale, berniukas papasakojo jam, kokios vaikų
pašaiPOS laukė jo mokykloje dėl tokio moteriško liet-
sargio.

— Tai tik tokie rūpesčiai? — žvilgterėjo vyras į jį ir
į lietsargį. — Aš kaip tik ir galvojau sau, kokios gražios
mėlynos spalvos šis tavo lietsargis. Mano žmonai ši spal-
va labai patinka. Kažin, ar nesutiktum kartais pasikeisti
su manimi lietsargiais? Kaip ji džiaugtūsi, jeigu grįžčiau
namo vakare su mėlynu lietsargiu.

Berniukas greitai pakėlė galvą ir smalsiai peržvelgė bendrakeleivio puikų, juodą lietsargį.

Lietsargio medinis nupoliruotas kotas blizgėjo. O rankena buvo pasidabruota. Jis buvo didelis, rimtas ir vyriškas tas lietsargis.

— Bet... bet, ar jūs rimtai norite manytis? — dar pasitikrino berniukas.

— Žinoma, kad rimtai. Na, ir autobusas jau čia pat! Jie pasikeitė lietsargiais. Tada vyras, žvilgterėjęs į dangų pridūrė:

— Atrodo, kad jau giedrinasi. Kas žino, gal būt ši diena bus viena iš pačių gražiausių metuose? — Ir nusišypsodamas berniukui dar kartą, jis įlipo į autobusą.

Berniukas negalėjo atsidžiaugti savo nauju lietsargiu, nors, kiek tik galėdamas, stengėsi to neparodyti. Jis — vyras su tikru, vyrišku lietsargiu.

EŽYS

Z. Gavelis

— Pu-pu-pu, tai pu-pu-pu,
Kur keliauji su lapu,
Su tuo glėbiu samanų,
Gal padėti tau galiu?

— Žiemos šalčiai netoli,
Tad padėt tikrai gali.
Jei man darbo netrukdysi,
Žiemai namelius statysiu.

— Pupu-pupu, tapu-tapu,
Namus stato ne iš lapų,
O iš rąstų, ar iš plytų,
Kad tvirtai, tvirtai laikytų!

— Na, nebūk gi juokdarys,
Ne žmogus esu — ežys!
Lapų guoly aš jaučiuos
Daug geriau nei tu svečiuos.

— Pupu-pupu, ti-ti-ti,
Kur tas guolis, ar arti?
Aplankyt tave norėčiau,
Jei toli, tai gal su tėčiu...

— Koks tu draugas, eik jau sau!
Netrukdyk manęs, prašau.
Namas žemės vidury,
Tu pasiekt jo negali.

LAPUTĖ – SNAPUTĖ

Ritonė Jotvingytė

Buvo miškas. Miške gyveno Lapė-snapė ir jos dukrytė Laputė-snaputė.

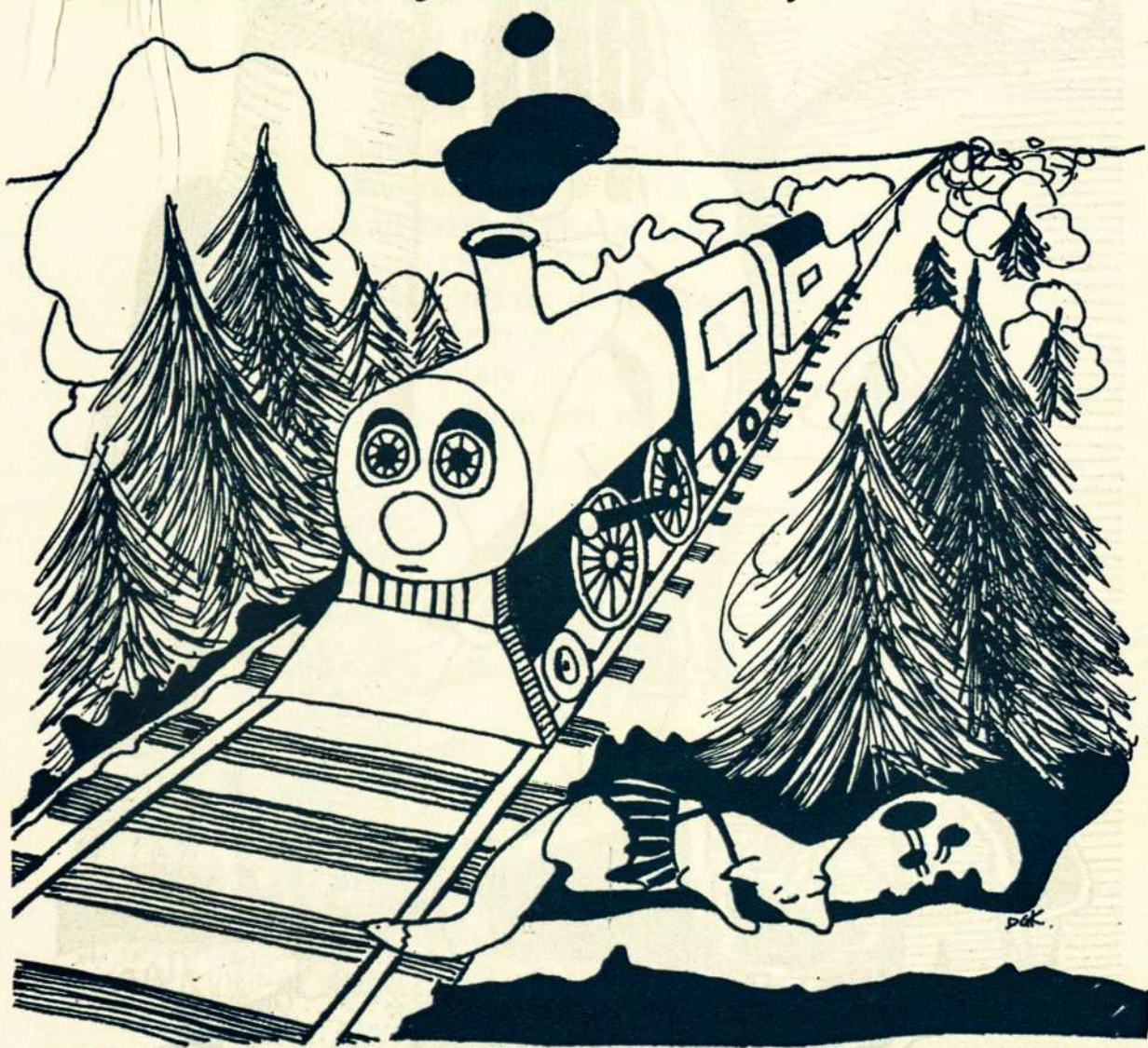
— Be manęs niekur neik. Palauk, kol sugrįšiu, — mokė laputę jos mama, Lapė-snapė.

— Gerai. Neisiu, — žadėjo Laputė-snaputė, bet darė kitaip.

Ji išėjo. Ėjo tol, kol paklydo. Laputė atsisėdo pasilsėti. Ilsėjos, ilsėjos ir ėmė snausti.

— Pamiegosiu, — pasakė sau laputė.

Laputė užmigo. Ji užmigo ten, kur buvo traukinio bėgiai. Bemiegant, savo pasipūtusią uodegą laputė ištiesė visu ilgiu. Uodegos galas pakliuvo ant bėgių... Tada, stiklines akis išvertęs, atvažiavo traukinys.

Traukinys laputės nematė. Traukinys nematė nė ant bėgių ištiestos laputės uodegos. Jis tik — zumzum atlėkė ir zumzum nulėkė.

Kai laputė pabudo, pamatė, kad jos uodegos galo nėra. Ji supyko.

— Tai gražiausia! Tai gražiausia! — šaukė laputė. — Čia nieko nė pasidėti negalima!

Apie tai, kas jai nutiko, laputė pasakojo visiems savo miško gyvuliukams:

— Neikite, oi, neikite ten, kur aš miegojau.

— Kodėl? Kodėl? Kodėl? — klausė jos meškėnas, voverytė ir zuikučiai.

— Ten... oi... baubas. Jis labai greitas, — aiškino laputė.

— Baubas? Bau... bau?... — nustebo voverytė ir meškėnas.

— Baubas? Juokai! Jokio baubo nėra! Nėra! Nėra! Ne! — tyčiojos jauniausias laputės miško zuikutis.

— Tu esi neišmanėlis! Jei sakau, kad yra, tai yra. Yra! Yra! Supranti? Yra! Jis baisus. Jis visų baubų baubiausias!

Zuikutis paklausė, paklausė, pajudino ausytes ir, suraukęs nosytę, tarė:

— Jei sakau, tai žinau. Nėra!

— Kaip tu gali taip kalbėti? Kaip tu žinai, kad nėra?

— klausė zuikučio voverytė ir meškėnas.

— Man pasakė mano mama. “Nebijok!” — mokė ji mane: “Jokio baubo nėra. Yra tik maumukas. Tas tai yra ir jo bijoti reikia”, — geltonas akis vartydamas ir apie kelmą striksėdamas, aiškino zuikutis.

Gyvuliukams pasidarė neaišku. Jie, žūt-būt, panorėjo sužinoti teisybę. Jie tarėsi. Pasitarė, pasitarė ir paklausė:

— O kaip jis, lapute, tas baubas atrodo?

— Jis baidyklė! Baidyklė! Baidyklė! Jis geležinis ir jo akys blizga, kaip langai. Jis zumzum atlekia ir zumzum nulekia, — aiškino laputė.

— Tai labai, oi, kaip labai baisu, — pritarė laputei visi jos miško gyvuliukai.

Laputei nepritarė tik jauniausias zuikutis. “Ne!” — galvojo zuikutis. “Ne! Ne! Ne!” Jis tarė:

— Gerai, gerai! Suprantu. Jūs man netikit. Tai — ko laukiam? Eikim visi ten, kur yra zumzum. Aš padėsiu savo uodegytę. Žiūrėsim, ar atlėks laputės baubas, ar ne. Aš sakau — ne!

— Tu tylėk! Tu nieko neišmanai! — šaukė laputė. — Tu viską sumaišei. Aš nesakiau, kad garvežinkelis vadinasi zumzum! Tu nieko nesupranti. Tylėk!

— Vistiek, vistiek, siūlausi uodegą padėti ant baubo, — nė nemanė prisipažinti, kad suklydo, striksėdamas plepėjo zuikutis. — Einam! Einam! — šaukė jis.

— Uodegą?! Apie kokią uodegą tu kalbi? Tik paklausykit! Ar girdėjot? Jis padės uodegą! Į tokią uodegą nė tik baubas, bet ir tas tavo maumukas nė žiūrėti nežiūrėtų. Tokiems dalykams reikia turėti uodegą tokią, kaip mano. Tai bent! — gyrėsi laputė.

Savo uodegą begirdama, laputė ėmė ja vėdyluoti į visas puses. Staiga:

— Kaū-kaūū, — gailiai suriko laputė.

— O? — nustebo voverytė.

— O-o! — nežinodamas, kaip reikėtų laputę paguosti, sunkiai atsiduso ir meškėnas.

— Kas? Kas tau? — klausė laputės visi jos miško gyvuliukai.

Bet laputei, nei girtis, nei ką nors pasakoti jau nesinorėjo. Sužeistą uodegytę laputei skaudėjo ne juokais. Ji lėkė tiesiai į savo olą.

— Kol nustos skaudėti, neisiu niekur. Niekur, niekur! Taip bus geriausia. Taip norėjo ir mama, — labai, labai nuvargusi ir vėl jau snausdama, galvojo Laputė-snaputė.

VĖJUKAS

Ritonė Jotvingytė

Vėjukas greitas,
Vėjukas mažas —
Rugsėjo draugas,
Brolis ir pažas.

Vėjukas ošia,
Siaudžia ir gaudžia,
Ir į šermukšni
Spalvų priaudžia.

Vėjukas gaudo
Saulę vilnyse,
Vėjukas — smėlio
Krislas akyse.

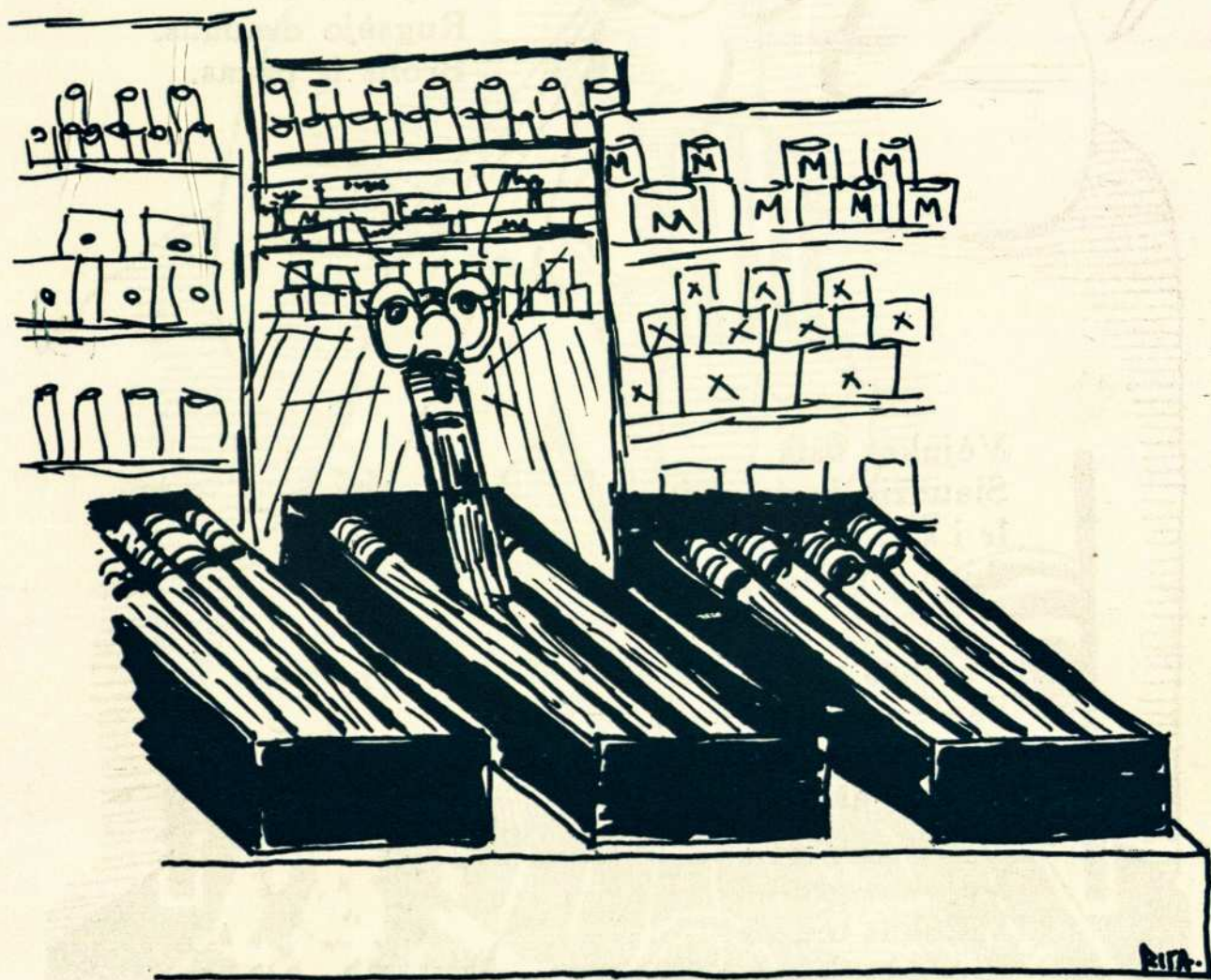
Vėjukas greitas,
Vėjukas mažas —
Rugsėjo draugas,
Spalva, mirażas.

PIEŠTUKO NUOTYKIAI

Vida Morkūnaitė
Montreal, Canada

Aš gimiau fabrike. Buvau violetinis ir turėjau medinį paviršių. Mane padėjo į dėžę su kitais, tos pačios spalvos pieštukais. Gana greit mus įdėjo į dar didesnę dėžę ir nuvežė į krautuvę.

Negalėčiau pasakyti kodėl, bet tuo laiku pieštukų niekas nepirko. Prisimenu, kad toje dėžėje mes išbuvome apie du mėnesius.

Vieną dieną dėžę atidarė. Aš apsižvalgiau. Buvau didelėje krautuvėje, kurios galo nesimatė. Ten bebūnant, sulaukėme to laiko, kada pieštukai ir vėl buvo perkami.

Manęs niekas nenorėjo, nes aš buvau truputį negražiai padarytas. Bet, vieną dieną, atėjo berniukas, kuriam buvau geras ir aš.

Berniukas įsidėjo mane į maišą. Jis išėjo, už mane nesu-mokėjęs. Man nepa-tiko būti tokio blogo vaiko rankose.

Parėjęs namo, jis mane iš maišo išėmė ir pradėjo drožti. Buvo baisu. Nors ir kentėjau, bet turėjau tylėti, nes žinojau, kad reikės priprasti. Pasidarė kiek smagiau, kai, nupiešęs paveikslą berniukas manimi gėrėjosi. Aš, kaip žinote, buvau jo mėgiama spalva.

Kartą atėjo berniuko jaunesnis broliukas ir mane sulaužė į keturias dalis. Tas pipiras buvo dar tik dviejų metų ir nelabai žinojo, ką daro. Jo brolis, už tai ką su manimi padarė, sudavė mažiukui per rankas. Bet, kas iš to! Man nuo to nepasidarė nė kiek geriau. Aš vistiek buvau keturiuose gabaluose.

Berniukas, kuris mane parsinešė, nežinojo nė ką daryti. Jis prašė kaimyno, kad mane pataisytų.

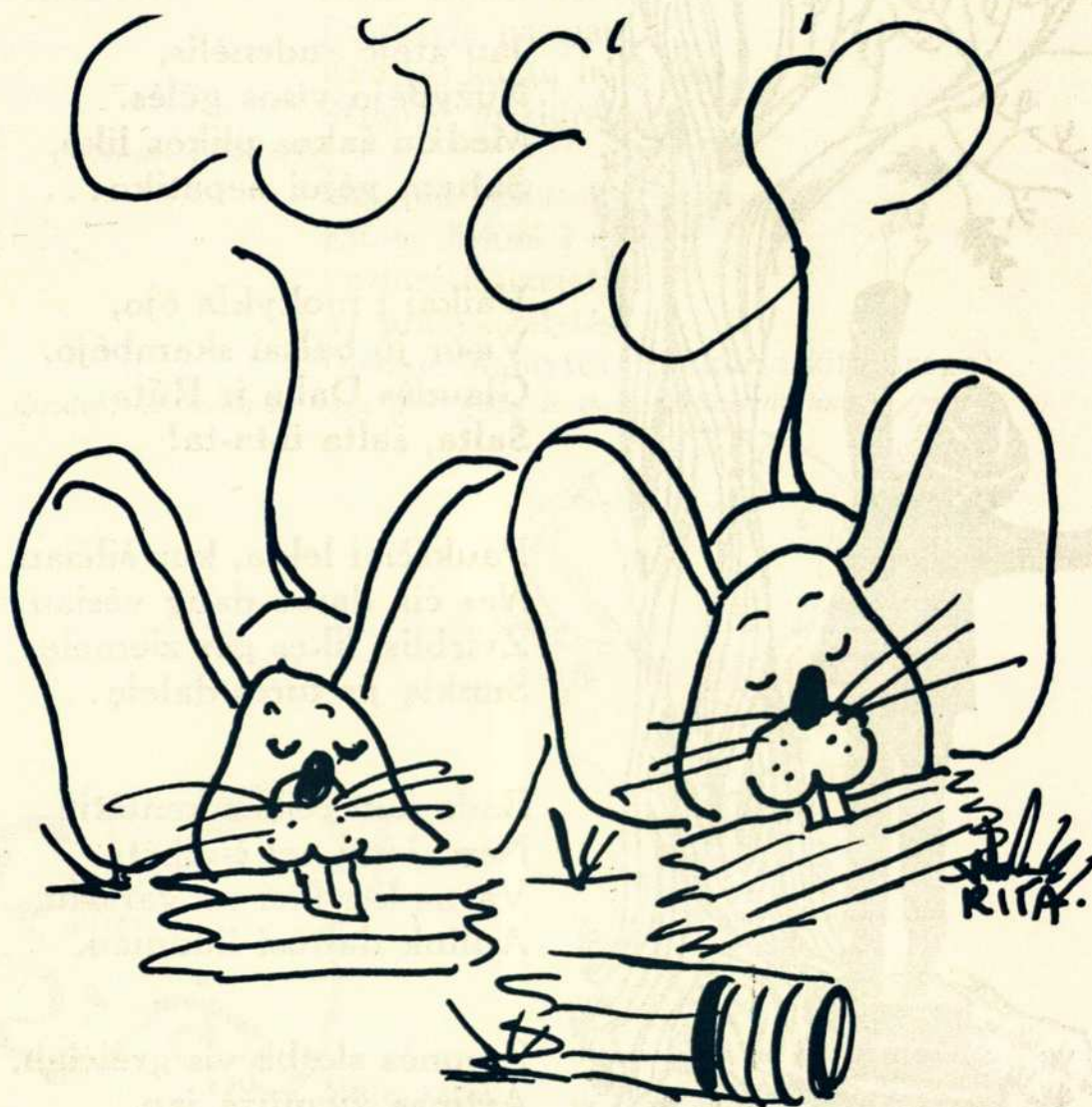
Kaimynas mane sulipdė. Aš atrodžiau ne kaip. Vaikas, mane pamatęs, tarė:

— Negražus! Aš noriu naujo!

Tai pasakęs, įmetė mane į šiukšlių dėžę. Ten aš išbuvau tris dienas — tol, kol pakliuvau pas šiukšlių surinkėją.

Šiukšlių surinkėjas įdėjo mane į sunkvežimį, kuris ilgai važiavo, užė ir kratė. Pagaliau sustojo prie didelės duobės.

Mane iš sunkvežimio išmetė. Po kiek laiko atbėgo pelytės ir ėmė mane graužti.

Iš manęs liko tik mažas gabaliukas, kuris šiuos nuotykius ir surašė.

JAU ATĖJO...

Julija Adamonytė

Jau atėjo rudenėlis,
Nužydėjo visos gėlės.
Medžių šakos plikos liko,
Šaltam vėjui nepatiko...

Vaikai į mokyklą ėjo,
Visur jų balsai skambėjo.
Glaudės Dalia ir Rūta:
Šalta, šalta ū-ta-ta!

Paukščiai lekia, kur šilčiau,
Nes čia daros daug vėsiau.
Žvirblis, likęs per žiemelę,
Sunkią jis turės dalelę...

Badą jam reikės kentėti,
Nemalonu nei čiulbėti.
Varna kranksi vis garsiau,
Aplink dairosi liūdniau.

Žmonės skuba vis greičiau,
Artinas žiemužė jau.
Ant žolės šalna rytais
Žiba, blizga po langais.

BIRUTĖS DARŽELIS

Irena Regienė
vaizdelis mažiesiems

Veikia: Birutė, Gėlės: Našlaitė, Tulpė, Rožė, Neužmirštuolė, Bijūnas, Katinėlis, Du debesėliai, Saulės spindulėlis, Karkvabalis, Vabalai ir vikšrai (bent keturi), Žvirbliukas, Drugeliai (keli).

Scenos gilumoje žema tvorelė, kuria aptvertas darželis. Daržely gėlės. Iš salės ateina Birutė. Ją seka katinėlis. Birutė užlipa ant scenos. Stovėdama ant rampos atsigrižta į žiūrovus.

BIRUTĖ: Daug šiomet gėlių
Darželyje pasėjau.
Kad jos augtų ir žydėtų,
Stropiai prižiūrėjau.

(Birutė į katinėlį)

Katinėli, rainikėli,
Eikim, bėkim į darželį
Pažiūrėti, pamatyti
Ar pražys gėlytės
Dienoje Mamytės. (ar kuria kita proga)

Birutė pasišokėdama bėga prie gėlių ir dairosi. Susirūpinusi:

Vaje, vaje,
Ką gi aš matau!
Ko gėlių akytės žvelgia taip liūdnai?
Ko vysta lapeliai, ko linksta pumpurėliai?

NAŠLAITĖ: Oi, Birute, aš trokštu!..

TULPĖ: Sausas vėjas iš rytų
Visą naktį pūtė!

ROŽĖ: Žemę jisai išdžiovino...

NEUŽMIRŠTUOLĖ: Rasos nupūtė lašus...

BIJŪNAS: Ir sutaršė man lapus...

VISOS GĖLĖS: Mes nuvysim ir nudžiūsim,
Jei lietus neatgaivins...

BIRUTĖ: Plačia dangaus mėlyne
Atplaukit debesėliai.
Gėlytes atgaivinkit
Sodriais lietaus lašais.
Pilkieji debesėliai,
Negaiškite ilgiau!
Gėlytės džiūsta, vysta,
Jas gelbėkit greičiau.

Iš abiejų scenos pusių atbėga po vienas debesėlis iškeltomis laistyklėmis nešini. Sustoję viduryje scenos, galvas pakreipia į Birutę.

DEBESĖLIAI: Plačia dangaus mėlyne
Skubėjome, Birute.
Nuo marių gilių,
Nuo aukštųjų kalnų,
Iš rytų — vakarų
Mes nešėm lietutį.
Palaistysim gėlytes,
Kad augtų ir lapotų
Ir dienoje mamytės (ar kurioje kitoje...)
Margais žiedais žydėtų.

Debesėliai, bėgdami iš scenos priešingų pusių, laisto gėlytes ir, atbėgę į scenos vidurį, sustoja susirėmę nugaromis, laistykles iškėlę.

BIRUTĖ: Saulutės spindulėli,
Nušvisk pro debesėlį,
Palinksmink augalėlius,
kad skleistų pumpurėlius.

Atbėga saulės spindulėlis ir, rankomis prastūmęs debesėlius, atsistoja tarp jų.

SPINDULĖLIS: Pilkieji debesėliai,
Negaiškit čia ilgai.
Jūs laukia pasiilgę
Miškeliai ir laukai.
Neškite ir jiems lengvutį,
Gaivinantį lietutį.

Debesėliai išbėga į priešingas scenos puses. Spindulėlis pasisuka į gėles.

SPINDULĖLIS: Buskite, gėlytės!
Kilkit, margažiedės!
Į saulutės šviesą
Tieskit lapelius.
Aukite, klestėkit,
Skleiskit žiedelius.

Spindulėlis pasitraukia ir stovi scenos gilumoje. Gėlės subėga į scenos vidurį ir eina rateliu. Eidamos rateliu (susikabinę rankomis), gėlės kalba:

GĖLĖS: Birutės darželyj mums augti smagu.
Debesėliai palaisto sodriu lietučiu.
Mus šildo saulutė
Šiltas spindulėliais,
Birutė mus ravi
Rytas, vakarėliais.

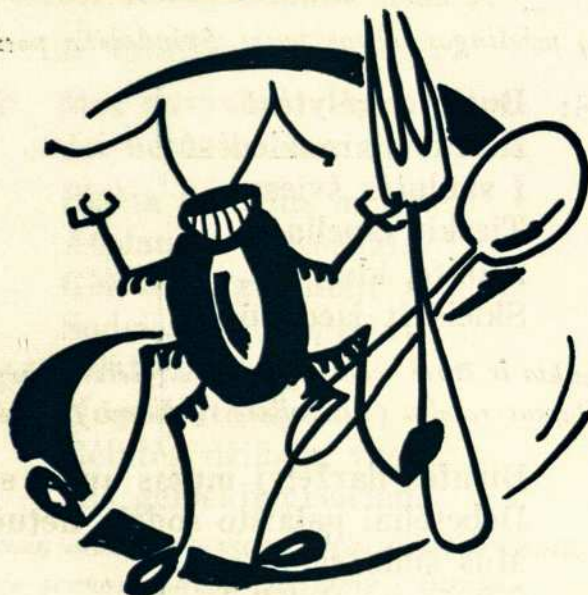
Smagu, smagu,
Čia augti smagu! (2 k.)

Gėlėms bešokant, atbėga keli drugeliai ir bėgioja po sceną. Garsiai zirzdamas įbėga karkvabalis. Drugeliai išbėga.

KARKVABALIS: Bzzz, bzzz, bzzz,
Tai radinys!
Bzzz, bzzz, bzzz...
Daug lakiojau, daug skrajojau,
Bet darželio tokio dar niekur nemačiau!
Bzzz, bzzz, bzzz!...
Kad žiedų čia gražumėlis,
Kad lapelių žalumėlis!
Nesvajota, nesapnota
Vabalams čia tikra puota!...

Karkvabalis zirzdamas aplekia sceną.

Ei, broliukai vabalai,
Visi alkani vikšrai
Čia skubėkite būriu —
Puotą jums visiems rengiu!
Bzzz, bzzz, bzzz.

Ant scenos, ar ant laiptelių į sceną, vietoje trypdami ir peiliais bei šakutėmis mosuodami, ar peilius į šakutes trindami — kelia triukšmą vikšrai.

VIKŠRAI: Bzzz, bzzz, bzzz, niam, niam
Tai puotausime skaniai!
Bzzz, bzzz, niam, niam, niam
Tai privalgysim sočiai!
GĖLĖS: Gelbėkit, gelbėkit!

Gėlės bėgioja ir sustoja į savo vietas — darželyje, už tvorelės. Vikšrai drąsiai žygiuoja po sceną — jie trypia kojomis, moja šakutėmis ir peiliais ir galimai daugiau kelia triukšmą.

VIKŠRAI: Bzzz, bzzz, niam, niam, niam
Tai puotausime skaniai...
Bzzz, bzzz, bzzz, niam, niam,
Tai privalgysim sočiai!

Vikšrai tol kartoja tuos pačius žodžius, kol nužygiuoja į darželį ir sustoja už gėlių. Jie vaizduoja graužimą.

KATINĖLIS:

Miau, Birute, miau, miau, miau...

Pulką vabalų matau!

Į darželį slenka jie,

Nešas peilius, šakutes,

Ruošias ėsti gėlytes.

Miau, Birute, miau, skubėk,

Tu gėlytėms greit padėk!

[bėga Birutė purkštuvu nešina. Purškia.

BIRUTĖ:

Ei, maži, raibi paukšteliai,
Kur skrajojat, kur lakiojat?

Vabalai gėles užpuolė!

Į darželį skriskit, lėkit,

Gėlytes apgint padėkit!

Atstriksi žvirbliukas.

ŽVIRBLIS:

Čir, čir, čir,

Sveika, Birute!

čir, čir, čir —

Tu ir man buvai gerutė.

Čir, čir, čir!

Žiemą nuo bado mane gynei,

Grūdais, trupiniais penėjai.

Dabar aš darželį tavo

Saugosiu nuo niekadėjų.

Čir, čir, čir...

Vabalus, vikšrus sulesiu,

Nosies čia nekiš kenkėjai,

Tie besočiai vabalai.

KARKVABALIS: Bzzz, bzzz, bzzz
Tai bus blogai.
Bėkim, slėpkimės, greičiau,
Žvirblį atskrendant mačiau!

VABALAI: Ai, ai, tai blogai
Liks ir vėl tušti pilvai.

Karkvabalis išbėga, paskui jį ir visi kiti vabalai. Juos veja ir baido žvirblis.

BIRUTĖ: Ačiū, ačiū tau, paukšteli,
Kad apsaugojai darželį
Nuo ėdriųjų vabalų.
Ačiū, ačiū, debesėliai,
Ir saulutės spindulėliai,
Kad augint gėles padėjot.
Štai, laimingi jau visi
Skleidžiasi žiedai margi!

Birutė tiesia rankas į gėlių pusę, ar į viršų.

BIRUTĖ: Skleiskit žiedelius gėlytės —
Tegyvuoja mūs mamytės!
Joms linkime geros,
Linksmos Motinos Dienos!

Paskutinis ketureilis, atitinkamai pakeitus žodžius, galima naudoti ir kuria kita proga.

PAGALVOK!

KAS?

Jolė

Baltos kojos,
žalios šliurės,
Baltas taškas
Ant kepurės. . .

Atsakymas: sabryg

Ar gali teisingai parašyti šiuos grybų vardus?

šėpel

tismulek

rėmusim

šygrunsib

kašveruvo

vyraskaba

dėdėum

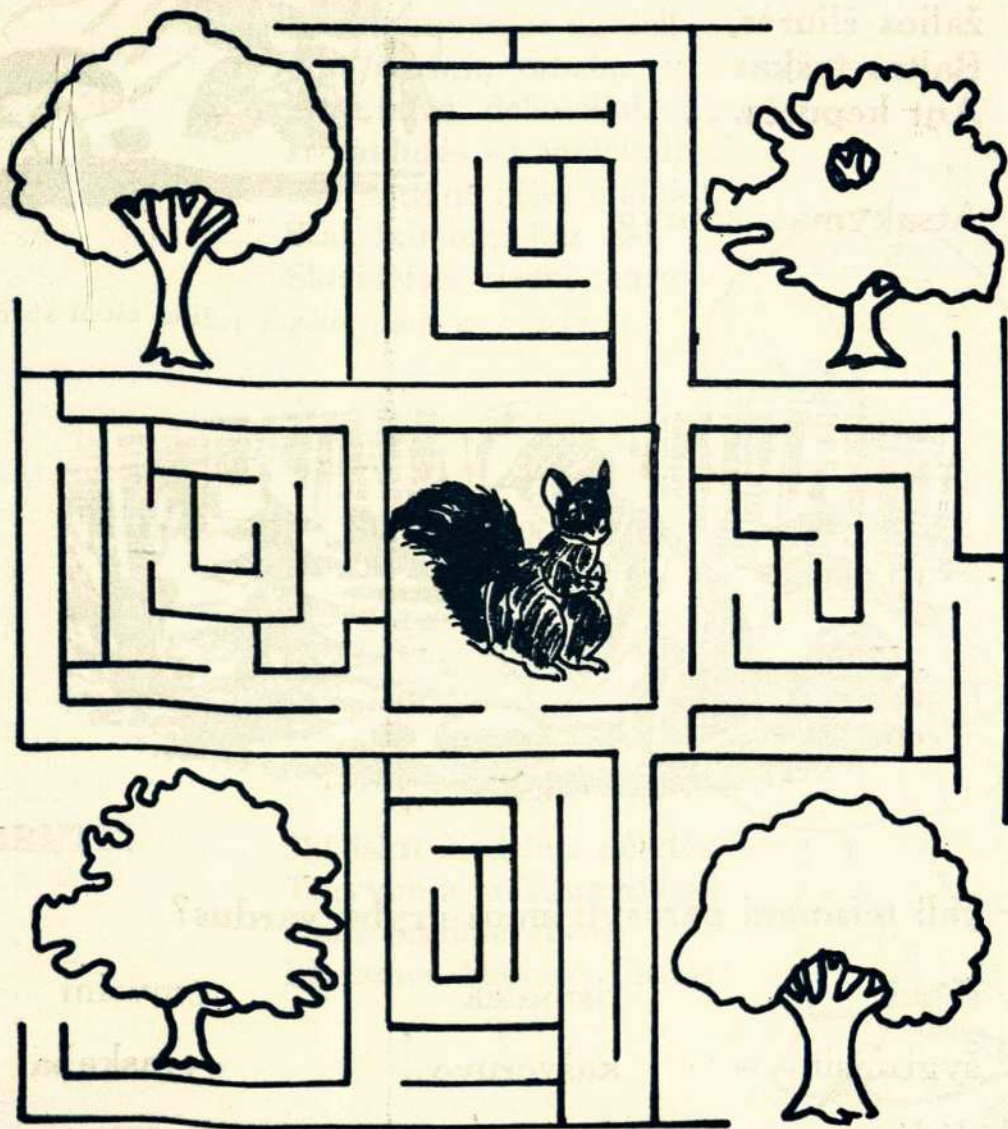
donkisirau

dėsėmur

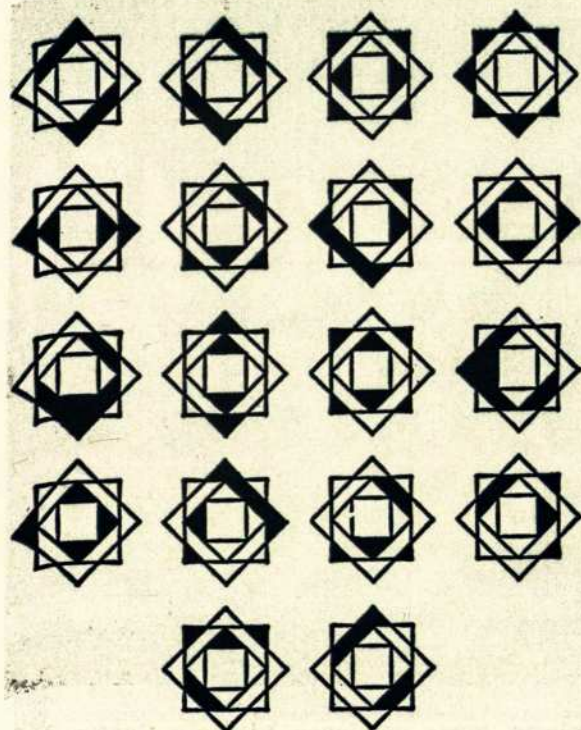
Kurie iš šių grybų žmonėms pavojingi valgyti?

VOVERAITĖS GALVOSŪKIS

Voverytė pamiršo, kuriame medyje ji paslėpė savo riešutus. Ar gali jai atrasti kelią?

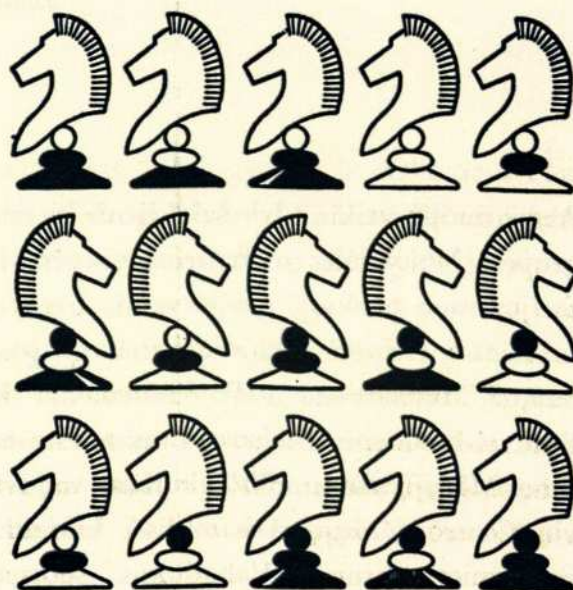

KOKS TAVO PASTABUMAS?

Ar gali surasti porą?
Dvi iš šių geometrinių
figūrų yra vienodos.

Čia slepiasi kita pora.
Dvi iš šių šachmatų
figūrų yra vienodos.

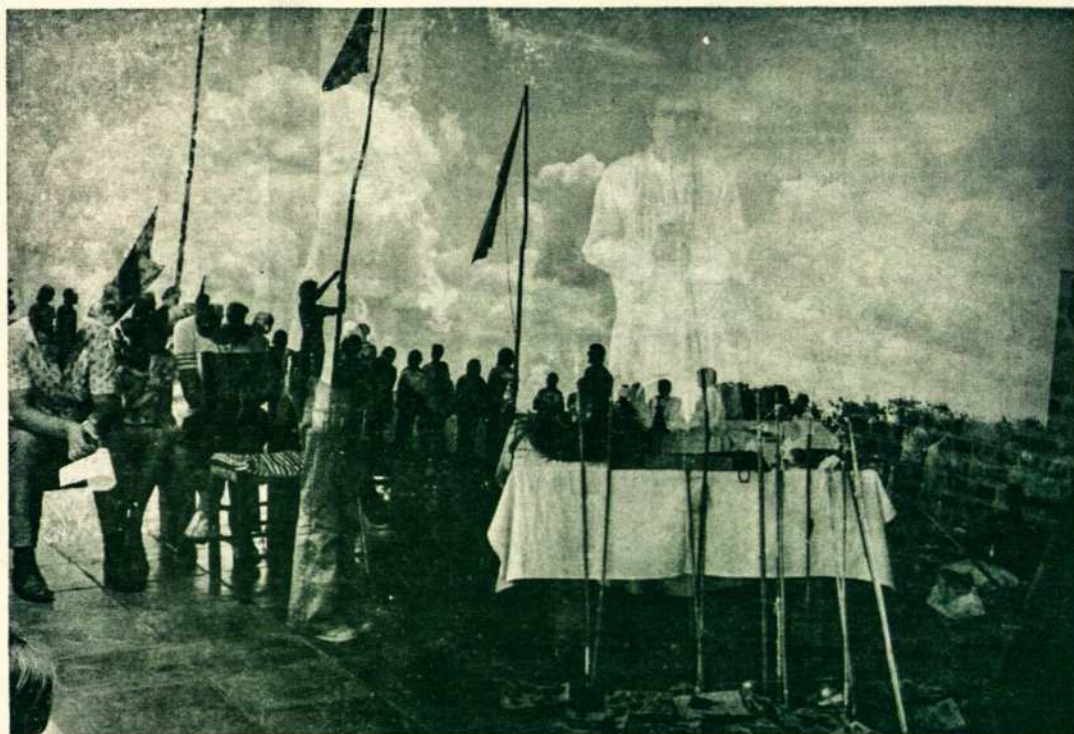
LABAS IŠ PIETŲ AMERIKOS!

Argentinos lietuviukai Buenos Aires mieste, kurie priklauso Lietuvių Centro Mažųjų Ansamblui, su savo vadove, p-le Nelida Zavickaite, Motinos Dienos minėjimo proga.

Argentinoje veikia dvi šeštadieninės mokyklos ir penkios vaikų tautinės grupės. Mokyklėlės ir keturios grupės yra surištos su lietuviškomis organizacijomis, o penktoji grupė veikia lietuvių parapijoje Rosario mieste. Berisso mieste yra dvi tokios tautinės grupės: "Pumpurėliai", kuriai vadovauja Susana Mikelaitienė ir E. Šaulienė ir "Rintukai", kuriai vadovauja Esther Butkytė-Dulkienė. Buenos Aires mieste taip pat yra dvi grupės: "Susivienijimo Mažųjų Ansamblis", kuriam vadovauja Irena Stankevičienė ir "Lietuvių Centro Mažųjų Ansamblis", kuriam vadovauja Nelida Zavickaite. Rosario miesto grupę, "Vabaliukus" suorganizavo kun. Juozas Margis.

IR MES MOKOMĖS, STOVYKLAUJAM. . .

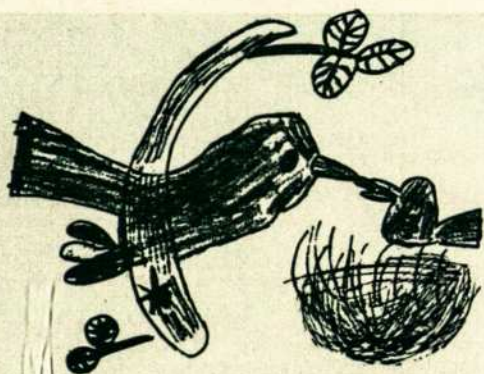

Brazilijos lietuviškas jaunimas iš Sao Paulo miesto ir apylinkių suvažiuoja stovyklauti "Lapės" stovykloje. Čia tos stovyklos sudėtinis vaizdas: šv. Mišios, kun. Jonas Šulcas, vėliavos pakėlimas, stovyklautojai.

Kun. Antanas Saulaitis ir kun. Jonas Šulcas, kurie gyvena ir dirba Saulo mieste, Brazilijoje, yra suorganizavę daugelį stovyklų lietuviškam jaunimui. Kada pas mus Šiaurės Amerikoje yra žiema, Pietų Amerikos jaunimas stovyklauja. Lietuvių kilmės jaunimo stovyklos dažnai vyksta kalnuose, prie Atlanto vandenyno, kur stovyklautojai gali smagiai pasimaudyti. Kun. Antanas Saulaitis taip aprašo išpūdžius iš neseniai vykusios stovyklos. "Pajūrio smėlyje susėdę dainuojame, kalbamės. Laužo liepsnelės šokinėja virš balto smėlio. Vienas vaikų pagaliuku išlygina smėlio plotelį ir išbrėžia Vytį, kol kiti savais žodžiais atpasakoja vėliausius įvykius Lietuvoje ir jų reikšmę mums."

ALP 1785
L.arch.

paveikslų paroda

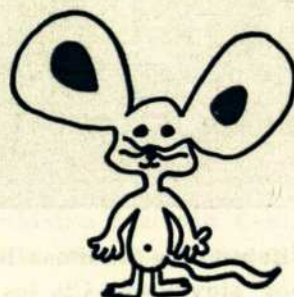
Pavasaris
Viva Bartkutė, 5 m.
Beverly Shores, Ind.

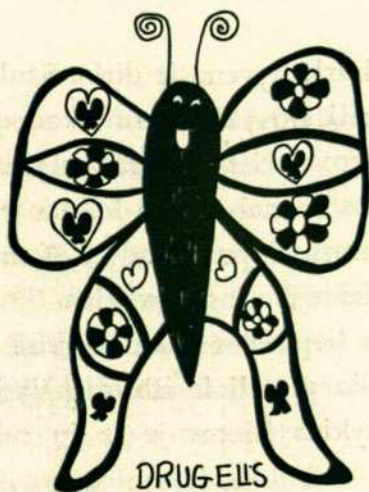
Pupučio mama
Rima Valiulytė, 12 m.
Chicago, Ill.

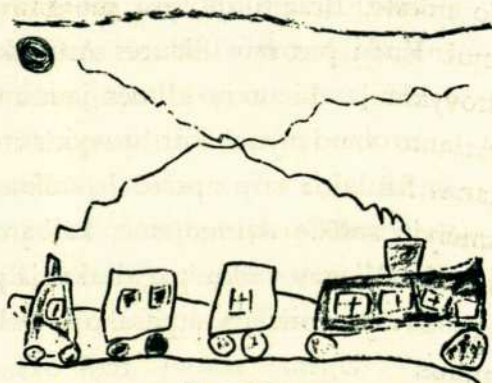
Angelis
Renata Sadūnaitė, 4½ m.
Los Angeles, Ca.

Puputis
Laura Gudelytė, 9 m.
Cos Cob, Conn.

DRUGELIS
Drugelis
Rasa Kulnytė
California

Traukinys
Darius Bartkus, 4 m.
Beverly Shores, Ind.

91.189.122